

Draga braćo i sestre, dobro jutro!

U ovom razdoblju proživjeli smo više blagdanskih dana, a svetkovina Bogojavljenja već nam samim svojim imenom otkriva što omogućuje radost čak i u teškim vremenima. Kao što znate, riječ “epifanija” znači “objava”, i naša radost izvire iz Otajstva koje više nije skriveno. Otkiven je Božji život: puno puta i na različite načine, ali konačno i jasno u Isusu, tako da sada znamo – unatoč mnogim nevoljama – da možemo imati nadu. “Bog spašava”: On nema drugih nakana, nema drugo ime. Dolazi od Boga i jest epifanija Boga samo ono što oslobađa i spašava.

Kleknuti poput mudraca pred Djetetšcem u Betlehemu znači i za nas ispovjediti da smo pronašli pravu ljudskost, u kojoj blista Božja slava. U Isusu se pojavio istinski život, živi čovjek, to jest ono “ne živjeti za sebe”, nego biti otvoren i u zajedništvu, što nas vodi k tomu da kažemo: “Kako na nebu, tako i na zemlji” (Mt 6,10). Da, božanski je život nadohvat ruke. Objavio se kako bi nas uveo u svoju oslobađajuću dinamiku koja razvezuje strahove i dovodi nas do mirnog susretanja. To je mogućnost, poziv: zajedništvo ne može biti prisila — ali što bismo mogli poželjeti više?

U evanđeoskom izvještaju i u našim jaslama mudraci daruju Djetetu Isusu dragocjene darove: zlato, tamjan i smirnu (usp. Mt 2,11). Ne djeluju kao stvari korisne djetetu, ali izražavaju volju koja nas duboko potiče na razmišljanje na završetku Jubilejske godine. Puno daje onaj tko daje sve. Prisjetimo se one siromašne udovice, koju je Isus opazio, kako je ubacila u hramsku blagajnu svoje posljednje novčiće, sve što je imala (usp. Lk 21,1-4). Ne znamo što su mudraci, koji su došli s Istoka, imali, ali njihov polazak, njihov rizik, njihovi darovi daju naslutiti da sve – doista sve što jesmo i posjedujemo – traži da bude prineseno Isusu, neprocjenjivom Blagu. Jubilej nas je podsjetio na tu pravednost utemeljenu na besplatnosti: on u sebi izvorno nosi poziv na preuređenje zajedničkog života, na pravedniju raspodjelu zemlje i dobara, na vraćanje “onoga što imamo” i “onoga što jesmo” Božjim snovima, većima od naših.

Predragi, nada koju naviještamo mora stajati čvrsto na zemlji: dolazi s neba, ali zato da ovdje dolje rodi novu povijest. U darovima mudraca vidimo ono čime svatko od nas može doprinijeti zajedništvu, može prestati čuvati samo za sebe i početi dijeliti, da bi Isus rastao među nama. Neka raste Njegovo kraljevstvo, da se Njegove riječi ostvare u nama, da stranci i neprijatelji postanu braća i sestre, da umjesto nejednakosti bude ravnopravnost, a umjesto industrije rata procvjeta umijeće mira. Tkalci nade, uputimo se u budućnost drugim putem (usp. Mt 2,12).